

чатъ да носятъ турски дрехи и защо говорятъ изъ пѣтя турски. Види се, че тия се боятъ отъ турскитѣ разбойници, а искатъ да покажатъ, че сж турци затова, защото турскитѣ разбойници никога не нападатъ на своитѣ братия „динъ-ислямъ“. Истиннитѣ български хайдуци така сжщо не нападатъ на християнитѣ; а ако нѣкой отъ тѣхъ направи изключение, то той се нарича вече „кокошкаринъ“, и истиннитѣ хайдуци го не приематъ въ своята дружина. Биватъ и такива случаи, когато истиннитѣ хайдуци отмъщаватъ на оногова, който би направилъ пакостъ на християнитѣ и който би закачилъ нѣкоя жена. Между българскитѣ хайдуци сжществува предание, че ако нѣкой хайдутинъ закачи жена, то турцитѣ непременно трѣбва да го хванатъ. Изъ това се види, че безчестието е съвсемъ несвойствено на българскитѣ хайдуци. Българскиятъ хайдутинъ знае, че неговото занятие е честно; а ако е така, то това занятие не трѣбва да се безчести съ никакви безчестни дѣла. Единъ простъ старъ хайдутинъ ми говорѣше едно време така: „Ние сме пратени отъ Бога да вардиме сиромаситѣ и да наказваме злочинцитѣ; а ако е така, то трѣбва да бждеме честни, правдолюбиви и чистосърдечни. Българскиятъ народъ нѣма ни царство, ни покровители, ни защитници. Той трѣбва да се надѣе на Бога, на насъ и на своята юнашка снага; а ако е така, то хайдутинътъ трѣбва да варди честъта му, да варди нещастнитѣ и вдовицитѣ и да утешава беззащитнитѣ“.

После гореказаното произшествие, ние съставихме твърде добъръ планъ. Търговцитѣ се върнали въ Сливенъ и обявили на турскитѣ власти, че сж ги нападнали турци, които имъ ужъ вземали паритѣ. Нашата чета се премѣсти